

Arrest

nr. 118 652 van 10 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terughrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat JANSSENS, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd in de periode 2004 – 2012 verscheidene malen aangetroffen op het Belgisch grondgebied. In voormelde periode maakte hij gebruik van een valse naam en werd hij verscheidene malen veroordeeld wegens het plegen van strafbare feiten.

1.2. Op 31 januari 2012 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugwijzing. Deze beslissing werd verzoeker op 6 februari 2012 ter kennis gebracht.

1.3. Verzoeker diende onder zijn echte identiteit op 16 april 2013, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.4. Op 3 februari 2014 kwam verzoeker, in het bezit van zijn paspoort en F-kaart, aan op de luchthaven te Zaventem met een vlucht uit Marokko. Door de met de grenscontrole belaste autoriteiten werd vastgesteld dat verzoeker onder een andere identiteit het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot terugwijzing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 februari 2014 de beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 03/02/2014 om 17.48 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal werd door ondergetekende, [P.V.] Hoofdinspecteur Federale Politie de heer / mevrouw :

naam [A.] voornaam [A.]

geboren op 09.12.1971 te Nador geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te [...]

houder van het document Paspoort Marokko nummer [...]

afgegeven te Antwerpen op : 19.11.2012

[...]

afkomstig uit Nador El Aroui met 30115 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 90)2 in het SIS , reden van de beslissing:

Betrokkene staat onder zijn alias [A.A.] (OV nummer [...], verklaarde geboortedatum 01.01.1970, verklaarde nationaliteit Marokko) SIS geseind ter fine van weigering onder de referentie 0002.01E67001010505000000001.01.

[...]

Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)2

Reden van de beslissing:

Uit de vaststellingen van de Federale Politie blijkt betrokkene in België in het verleden gebruik te hebben gemaakt van de alias [A.A.] (verklaarde geboortedatum 01.01.1970, verklaarde nationaliteit Marokko). Onder deze alias maakte hij op 31.01.2012 het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing met een inreisverbod voor een periode van 10 jaar, dit besluit werd aan betrokkene betekend op 06.02.2012.

Overwegende dat betrokkene identiteitsfraude heeft gepleegd;

Dat daardoor de gemeente, op een verkeerd been werd gezet, en de verblijfsaanvraag in overweging werd genomen en uiteindelijk een F-kaart - onwettig - werd afgeleverd; Dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing met een inreisverbod voor een periode van 10 jaar, genomen op 31.01.2012, aan betrokkene betekend op 06.02.2012;

Dat door toedoen van bedrog - het jongleren met verschillende aliassen tezamen met zijn echte identiteit - de verblijfsaanvraag in overweging werd genomen en dat er onrechtmatig een bijlage 19ter werd afgeleverd;

Dat een beslissing die uitgelokt werd door bedrog steeds mag worden ingetrokken;

Dat bedrog alles vernietigt en dat in rechte geacht moet worden dat de F-kaart nooit werd verleend en dat hij dienvolgens kan worden teruggedreven;

Dat in arrest nr. 221.633 dd. 4 december 2012 van de Raad van State werd geoordeeld dat "het ministerieel besluit tot terugwijzing van [...] bepaalde verbodsmaatregel van kracht is op grond van de hoger aangehaalde artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet, die als wettelijke bepalingen primeren op de bepalingen van een koninklijk besluit".

Dat door toedoen van het ministerieel besluit tot terugwijzing een procedure gezinshereniging gedurende 10 jaren verhinderd wordt;

Dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting, of opheffing van het Ministerieel Besluit volgens artikel 46bis van de wet van 15.12.1980 heeft ingediend. Dat betrokkene(n) op de hoogte was (waren) van het feit dat hij het Belgisch grondgebied niet mocht betreden gedurende 10 jaar na de betekening van het Ministerieel Besluit, en dat hij het grondgebied toch heeft betreden en dat hij daardoor geprobeerd heeft om het besluit van de Minister naast zich neer te leggen; door het indienen van een verblijfsaanvraag;

Dat in het Ministerieel Besluit tot terugwijzing uitgebreid gemotiveerd wordt dat hij de openbare orde meermaals geschokt heeft, zijnde de reden waarom hij teruggewezen/teruggedreven wordt;

Dat dit, ook in het kader van dit bevel, bij de belangenafweging betrokken wordt;

Dat de relatie tussen beiden inmiddels werd beëindigd omwille van cultuurverschillen en dat er geen sprake is van een gezinskern met betrokkene;

Dat door toedoen van zijn gedrag in hoofde van het bestuur geen verplichting rust om zijn gezinsleven, waarvan geen sprake meer is, in het Rijk te dulden;

Dat in alle redelijkheid mag aangenomen worden dat zijn partner kennis had, of zou moeten hebben, van zowel zijn crimineel verleden als zijn Ministerieel Besluit tot terugwijzing;

Dat door het verwekken van een kind na voormelde feiten betrokkenen aanvaard zouden hebben om het gezinsleven, waarvan geen sprake meer is, elders verder te zetten;

Dat een Ministerieel Besluit niet ontkracht wordt door een persoonlijke keuze;

Dat het algemeen belang, te dezen, manifest primeert op het individuele belang;

Dat het kind zijn vader in het buitenland kan bezoeken;

Dat daardoor geenszins sprake is van een schending van artikel 8 EVRM;

Betrokkene was op de hoogte van het feit dat hij het Belgisch grondgebied niet mocht betreden gedurende 10 jaar na de betekening van het Ministerieel Besluit, niettegenstaande dit feit heeft hij het grondgebied toch betreden in 2013. Hij diende in dit kader op 16.04.2013 te Antwerpen een aanvraag tot vestiging in. Hij legde aldus in 2013 het besluit van de Minister naast zich neer en bracht hierdoor schade toe aan de openbare orde.

Betrokkene dient zich heden 03.02.2014 opnieuw aan aan de buitengrens met de intentie het Belgisch grondgebied te betreden. Hij heeft aldus de intentie om opnieuw de openbare orde te schaden, gezien het bovenvermelde ministerieel besluit nog steeds in voege is."

Dit is de bestreden beslissing

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu zet verzoeker uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn verwijdering.

Verweerder bevestigt het hoogdringend karakter van de vordering.

Het is in casu derhalve niet betwist dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en niet effectief zal zijn. Het hoogdringend karakter van de vordering werd voldoende aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op

voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3, 42septies en 43 van de Vreemdelingenwet, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij zet uiteen dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet en door verweerder wordt voorbijgegaan aan het feit dat de bepalingen van dit wetsartikel slechts kunnen worden aangewend *“behoudens de in een internationaal verdrag of de wet bepaalde afwijkingen”*. Hij licht toe dat tot op heden niet op vormelijk wijze, conform de door hem aangehaalde bepalingen van de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, een einde werd gesteld aan het recht op verblijf waarover hij beschikt.

De Raad merkt op dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verweerder heeft in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat verzoeker zijn verblijfsrecht op een bedrieglijke wijze heeft verkregen. In deze kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker het bestuur inderdaad heeft misleid op het ogenblik dat hij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende. Verzoeker wist immers dat hij, gelet op het feit dat hem een beslissing tot terugwijzing werd betekend, geen toegang meer had tot het Belgisch grondgebied en heeft desondanks een verblijfsaanvraag ingediend. Hij wist op dat ogenblik dat het bestuur niet zou kunnen vaststellen dat hem een inreisverbod werd opgelegd, aangezien hij voorheen een valse identiteit opgaf. Verzoeker heeft door bewust te verzwijgen dat hij in het verleden een valse identiteit aanwendde en hem onder die identiteit een bevel tot terugwijzing werd gegeven, waardoor hij niet in aanmerking kwam voor enig verblijfsrecht, verweerder misleid omtrent een gegeven dat van doorslaggevend belang was bij de beoordeling van de vraag of zijn verblijfsaanvraag kon worden ingewilligd.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om *“de binnenkomst”* in het Rijk te weigeren aan een vreemdeling die zijn verblijfsrecht heeft verkregen op bedrieglijke wijze. Een schending van deze bepaling kan prima facie niet worden vastgesteld.

Daarnaast moet worden gesteld dat het gegeven dat in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt bepaald op welke wijze en in welke omstandigheden een einde kan worden gesteld aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden geen afbreuk doet aan de in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet voor verweerder voorziene mogelijkheid om steeds de binnenkomst te weigeren aan een vreemdeling die een verblijfsrecht verkreeg door het bestuur te misleiden omtrent gegevens die van doorslaggevend belang zijn.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet – dat verzoeker ook geschonden acht – bepaalt dat een verblijf van meer dan drie maanden aan kan worden geweigerd, maar werd door verweerder in voorliggende zaak niet toegepast en diende ook niet te worden toegepast, zodat op het eerste zicht ook geen schending van dit wetsartikel blijkt.

Nu artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betrekking heeft op de wijze van kennisgeving van beslissingen waarbij een einde wordt gesteld aan een verblijfsrecht en niet op beslissingen tot weigering van de binnenkomst kan ook geen schending van deze bepaling worden vastgesteld.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de motieven die aan de basis van de beslissing tot terugdrijving liggen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens

pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe om op het eerste gezicht een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Verweerder vermocht, rekening houdend met voorgaande vaststellingen, namelijk toepassing te maken van deze bepaling op grond van de vaststelling dat verzoeker geseind stond en wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij de vader is van een Belgisch kind en dat hij in België samenwoont met dit kind en diens moeder. Hij verwijst in dit verband naar tal van overtuigingsstukken en zet uiteen dat deze, gelet op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), door de Raad in overweging moeten worden genomen. Tevens stelt hij dat verweerder verkeerdelijk voorhoudt dat hij geen relatie meer heeft met de moeder van zijn kind en dat hij alleen naar Marokko afreisde omdat de moeder van zijn kind in dat land geen verblijfsrecht heeft en zijn kind hem dus niet kon vergezellen omdat het anders zou worden gescheiden van de moeder. Hij besluit dat verweerder geen zorgvuldige afweging heeft gemaakt tussen het doel dat hij nastreefde en de ernst van de inbreuk op zijn privé- en gezinsleven die de bestreden beslissing tot gevolg heeft.

De Raad kan slechts vaststellen dat aan verzoeker op 6 februari 2012 een beslissing tot terugwijzing werd betekend die een verbod inhoudt om gedurende een periode van tien jaar naar België terug te keren. Verzoeker geeft te kennen dat hij deze beslissing naast zich heeft neergelegd en een verder privé- en gezinsleven in België heeft opgebouwd op een ogenblik dat hij wist dat hij het land diende te verlaten. De Raad stelt ook vast dat verzoeker aangeeft dat hij nog belangrijke banden heeft met Marokko. Hij keerde immers terug naar dit land, waar hij geboren is en opgroeide, om een feest te vieren ter ere van zijn kind. Er kan dan ook geenszins worden gesteld dat blijkt dat – wanneer verzoekers standpunt dat hij opnieuw een gezinsleven heeft met zijn kind en de moeder van dit kind correct is – hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en het voor hem niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. In dit verband moet ook worden benadrukt dat het kind van verzoeker nog een zeer jonge leeftijd heeft waardoor een aanpassing gemakkelijk verloopt (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk), dat verzoeker niet aantoonde dat zijn partner niet tot een verblijf in Marokko kan worden toegelaten en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Rekening houdende met al de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoeker louter door een bedrieglijk optreden tot een verblijf werd toegelaten, blijkt niet dat wanneer het privé- en gezinsleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en maatregelen die gericht zijn op de bescherming van de openbare orde, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privé- en gezinsleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De stelling van verzoeker dat verweerder – die vaststelde dat verzoeker en zijn partner, naar aanleiding van een controle, in het verleden verklaarden wegens cultuurverschillen niet verder een gezinscel te kunnen vormen – zijn actuele relatie met zijn partner en kind onvoldoende heeft onderzocht doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden weerhouden.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

G. DE BOECK